

ПОЛЕМИКА

Ко је „линијаш”

Реаговање на текст „Доктори на линији”, „Политика”, 21. децембар

Зоран Радовановић*

Председник Српског лекарског друштва Радоје Чоловић у само два дана напада ме скоро истим речима у „Данасу” и „Политици”. Смета му што сам, како он каже, у „абстракту” користио „недоличне речи”. Јесам поменуо спрдњу, али погледајмо контекст: „Потпуно неспремно је дочекана пандемија. Нису схваћени њени потенцијали, па се на њу гледало прво са спрдњом, а затим са очажем.” Шта је ту нетачно?

Други израз који га је погодио је „кривотворење података”. Ту чињеницу више не оспоравају ни чланови Кризног штаба, тако да председник остаје можда још једина брана очигледној истини и то са „аргументима” који не приличе његовој функцији.

Међутим, није реч о једном сажетку (апстракту), већ о председничковој одлуци да организује Конгрес лекара без помињања ковида 19. Многа труда сам летос уложио да њега и његове сараднике убедим како би била историјска срамота за СЛД да остане слеп за највећи изазов с којим се суочило наше здравство за последњих пола века. Председник је пустио, али је скуп припремљен на начин да се не допусти ниједан неусклађен тон и уз практично онемогућену дискусију. И даље тврдим да ће неспремност СЛД да дозволи критичну анализу добрих и лоших страна сузбијања ковида 19 умањити нашу способност да се суочимо са наредним сличним изазовом.

Остаје председничково ликовање што нисам „на линији”. Животни мото ми је да интелектуалац мора критички да промишља стварност. Деведесетих сам се оглашавао у „Нашој борби” и „Данасу”, према демократама сам био наглашено оштар, 2012. сам се чак залагао за „беле листиће”, а не штедим ни постојећу власт. За све то време председник се понашао као девојчица занета играњем „школице” – важно је било само да не пређе линију.

Управо ту се испољава председничково „чојство”. Он стоички трпи критике колега што дозвољава да поједини властима блиски лекари антинаучним ставовима урушавају углед професије, па сачекује у бусији „тандем” Делић – Радовановић као сигурну мету. Њих нема ко да штити, али да ли председник заиста мисли да ће свет бити лепше место за живот ако ућутка и та два танушна гласа? Да ли га такво „испуњавање дужности” чини поносним?

*Епидемиолог, професор Медицинској факултету и џензији

Лет и сатисфакција

Чегомир Анђић*

Донесена је првостепена пресуда којом је „Ер Србији граунд сервис” (фирми ћерки „Ер Србије”) наложено да призна грешку. Њени службеници су се пре пуних пет година огрешили према десетогодишњем дечаку који има аутизам. Компанији је наложено да судску пресуду објави у „Политици” и да дечака, мог сина Вида Антића, обештети сумом која је симболична, али управо у висини коју су његови родитељи тражили.

Августа 2017. Вид, његова млађа сестра и мајка пошли су на пут у Црну Гору. Вид је претходно са родитељима путовао на много даља одређишта – у Тунис, Турску и Египат – и никада није било проблема. Сада се након дуготрајног чекања на аеродрому десетогодишњак горко расплакао, тешили

Фото А. Васиљевић

смо га и све би прошло добро да нам није пришла службеница „Ер Србије г. с.”, која нити се представила, нити нам је показала било какву идентификацију. Прво је покушала да разговара са Видом. Сасвим стручно га је питала како ће да пронађе девојку када је тако велики, а плаче. Када смо јој објаснили о чему је реч, први пут нас је погледала, из очију јој је севнула застрашујућа злоба, док је гневном одмицала добачила нам је да ће га „скинути” са лета. У пратњи обезбеђења, уз шкргуте зубима и бесне погледе партијских војника који су запослени у оваквом предузећу, отпустили су нас до запуштеног човека који се представио као лекар. Овај специјалиста медицине рада није ни погледао, а камоли прегледао Вида. Чудио се како то да га нисмо наклукали седативима пре пута авионом, па се неколико минута посветио писању забране малолетном аутистичном дечаку да путује авионом. Наше молбе да нас упуте специјализованом лекару или капетану авиона (који има дискреционо право да одлучи о томе ко ће путовати, а ко

не) прекинули су одсечним одбормисана лица су ускоро испарави, онижи партијски упослени се држао иза мојих леђа како у на-наказе” не бих направио неки пројекту” поштене и успешне пр која је ето и њега на часном пос запослила.

Тражили смо правду за наше дечача који воли да се купа, али артикулише своја осећања. Захтевали смо правду за све оне чији се глас не чује, а немају моћну политичку, страну или богаташку залеђину и заштиту. Наредни месеци довели су до моралног убиства „Ер Србије г. с.” Осим неколико партијских ботова, који су нас вређали преко опскурних медија и друштвених мрежа, целокупна јавност стала је на страну малолетне особе чија су људ-

ска права била погађана је постало јасно да „Ер” има другачија правила у по особама са посебним потребам путује за Њујорк. Тадашњи генератор „Ер Србије”, Дане Кондић, није јио разговора. Драже му је било да изложи јавној бламажи и трошков процеса. Ипак, овај безочни човек да контролише маркетиншку штеши делегацију удружења родите аутизмом. Њима је рекао како „Е с.” у Видовом случају можда није вала правила, али то – како рече интернационалац – „није ни важ што им је пресудила јавност, па ч ни и страначки медији, од комп толико добила од државе нисмо до ло какав званичан одговор, осим ку